

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Copyright © 2016 Zorana Jovanović
Copyright © 2016 za ovo izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01700-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Jorunnah
VANILLA
SKY

 izdavaštvo vulkan

Beograd, 2016.

*Beogradska bajka**My life is brilliant**My love is pure**I saw an angel**Of that I'm sure**You're Beautiful, Džejs Blant*

Sve je počelo, sasvim nenajavljeno i iznenada, tog kasnog proleća, a nastavilo se tokom leta. Zaljubljenost, ako se to tako može nazvati, ušetala je u moj savršeni život i promenila ga za 180 stepeni. Ali o tome malo kasnije. Za početak, sve što treba da znate o meni jeste da sam jedna lepa i otmena tinejdžerka sa Dedinja, koja pošto-poto želi da se oproba u svetu manekenstva. Sve predispozicije imam: visinu, građu, dugu prirodnu svetlosmeđu kosu, koja mi na suncu toliko poplavi

da tokom cele godine imam pramenove za koje druge devojke plaćaju na hiljade i hiljade dinara u frizerskim salonima. Ali što je najvažnije, posedujem urođenu sigurnost za koju treba da zahvalim svojim roditeljima, jer su me podigli kao princezu koja ne samo što može da ima sve što poželi, nego je sve to i potpuno zaslužila.

„Devojke, smirite se! Uskoro počinjemo. Čekajte znak.“

U agenciji sa kojom sam upravo potpisala ugovor vladao je sveopšti metež. Velika marketinška agencija tražila je novu devojku da bude zaštitno lice kozmetičkog brenda koji je tek stigao na naše tržište. U pitanju je bio sjaj za usne pod imenom *Pin Teen*, sa kojim su želeli da naprave proboj i zauzmu mesto broj jedan među „svim tinejdžerkama koje žele da budu glamurozne, ali da zadrže mladalačku nevinost koja ih krasí“ – kako su rekle dve nadobudne menadžerke dok su nas odmeravale od glave do pete. Devojka koju izaberu takođe će se pojavljivati na bilbordima, učestvovaće na revijama i biće na *Pin Teen* kalendaru za sledeću godinu, koji se prodaje u svim knjižarama i parfimerijama u zemlji i o koji se otimaju svi renomirani frizerski i kozmetički saloni. Sve su nam to saopštile te devojke u belim košuljama i uskim crnim suknjama, čije su zdepaste noge jedva stajale na štiklama od pristojnih šest centimetara.

„Korporativne kučke“, šapnu mi neka devojka u prolazu namigujući.

Oslonivši se na fotelju na kojoj je sedeo fotograf, zevnula sam i osvrnula se unaokolo. Nove devojke, što sam i sama bila, stajale su blizu mene, dok su starije, na drugoj strani prostorijske, previše glasno pričale o nekoj žurki na koju je trebalo da idu. Jedna devojka, starija od mene par godina, i trenutno naša najtraženija manekenka, sedela je izdvojena od ostalih na barskoj stolici i pila *evijan* vodu, prelistavajući debelu knjigu na kojoj je pisalo „Upravno pravo“. Bila je prelepa. Imala je crvenu kosu, koja joj je ostala ofarbana od snimanja spota za našu najpopularniju pop grupu u tom trenutku, crne nokte i nosila je običnu belu majicu i iscepane farmerke. Nikad se nije družila ni sa kim, uvek je dolazila sama na kastinge i ponašala se nadmeno i toliko sigurno u sebe – kao da će baš ona dobiti svaki posao. Uglavnom je tako i bivalo, ali sada je bilo drugačije. Ona je bila već previše poznata. Nije više bila ni tinejdžerka. Kad je podigla glavu, pogledi su nam se susreli i za trenutak mi se učinilo kao da zna o čemu razmišljam. Zatvorila je knjigu i pokazala mi srednji prst.

„Lana, hajde!“, viknula je producentkinja i ja sam se trгла iz sanjarenja, prošla pored ridokose, ne skidajući pogled sa nje, i ušla u sobu u kojoj su me čekale zdepaste korporativne devojke i još tri muškarca. Ne znam šta su oni predstavljali, možda je jedan od njih bio režiser, drugi šminker, treći direktor kompanije.

Možda su i oni bili nekakvi VIP *Pin Teen* menadžeri. U svakom slučaju, nisu mi bili bitni. Stala sam ispred reflektora dok mi je šminkerka na usne stavljala samo taj njihov sjaj boje kajsije (mirisao je na karamele) i čim se udaljila, fotograf je počeo da me slika. Jedna zdepasta mi je rekla da priđem i pitala me jesu li mi usta prirodna, na šta sam je ja zgranuto zapitala zar nije u stanju da to primeti, a ona mi je odgovorila da danas ni za čija usta nije sigurna, na šta sam ja samo rekla da imam šesnaest godina.

„Lutko, juče smo snimali četrnaestogodišnjakinju na kojoj jedino dupe nije bilo veštačko“, reče neko od muškaraca, namignuvši mi.

„To bi bilo dovoljno. Hvala ti.“

Izašla sam lenjo i dovoljno sporo da iza sebe čujem: *Ovo su najlepša usta koja sam video do sada, liči na nju.* Dok je riđokosa koračala ka mom mestu, pokazala sam joj srednji prst.

U šminkernici sam skidala sjaj sa usana i spremala se da odem kada mi je prišla jedna od devojaka.

„Hej, nova, hoćeš na žurku večeras?“

„Hej, stara, zavisi.“

„Od čega?“

„Od toga gde je žurka, čija je i ko će biti tamo.“ Izigravala sam opaku devojku jer nisam mogla da kažem: *Znaš, ne znam da li će mi roditelji dozvoliti da izađem, a i ako me puste, moraću da se vratim do jedanaest, a to stvarno nije kul.*

„Evo, napisaću ti sve.“

Sa stola je uzela neki flajer koji je reklamirao kinesku hranu i žvrljala po njemu dobra dva minuta.

„Zoveš se Lana, znam. Priča se da ćeš ti dobiti ovaj posao, pa smo želele da budemo prve koje će te predstaviti svetu. Ista si mama, *by the way*.“ Stavila mi je flajer u ruke i išetala iz šminkernice.

Klub No Name

Od 22 h

Dress code: animal print for girls,

all black for boys

Kada sam izašla na ulicu, najzad sam mogla da skinem masku sa lica i budem ono što jesam. Prva Lana je mamina i tatina jedinica, mezimica, njihova jedina sreća, radost, ponos, sve na svetu. To je ona Lana koja fanatično voli tenis i džoging, opsednuta je kilažom, engleski zna bolje od srpskog, govori francuski i španski, svira klavir i čita dve knjige nedeljno. Druga Lana je najpopularnija devojka u školi, „devojka koja ima sve“, kako mi šapuću iza leđa, ili „razmažena klinka sa Dedinja“, ili „folirantkinja iz bele vile“ (moja kuća je bela, otud nadimak). Postoje i varijacije na temu: Zlatokosa, Ledena Kraljica i slično. Ipak, omiljeni nadimak mi je Lana Bogom Dana, koji je smislila lokalna tračara. Taj nadimak se odomaćio na Fejsbuku, koji

odbijam da koristim jer ipak želim da zadržim malo privatnosti. Fejsbuk previše otkriva, a ja to ne želim. Koliko bi me mrzeli kad bi videli moju sobu sa kristalnim lusterom, koji je dopremljen iz najskupljeg italijanskog salona za osvetljenje, moje ogledalo visoko skoro tri metra, uokvireno zlatnim ramom, moj veliki krevet u obliku srca. Ne, nisam spremna za tu vrstu špijuniranja, ponekad ne mogu da se nosim ni sa svim tim pogledima iza svojih leđa, a kamoli sa stotinama očiju iza ekrana. Za sada, sve što mi treba je par bilborda, kalendar i reklama od tri minuta u udarnom terminu. Pa ko želi da me gleda, može da bira, ne treba mu virtuelna stvarnost kad ću uskoro biti gde god se okreneš. Otvorila sam čokoladicu i potrčala ka kući koja je bila u blizini, da bih se što pre spremila za teniski trening, a flajer sa informacijama o žurki stavila sam u džep.

„Ne možeš kod Nikole večeras, bila si juče. Na šta to liči? Više te hrani njegova majka nego tvoja rođena. Ostavi ljude na miru. Neka on dođe kod tebe.“

„Ali odlazimo za manje od dva meseca. Zauvek! Imam sve petice, na turniru sam osvojila prvo mesto, na dramskoj sekciji igram glavnu ulogu, verovatno ću biti zaštitno lice šminke za tinejdžere. Tata, shvataš li da bih bila đak generacije kad bih ostala ovde? Zar to sve nije dovoljno? Šta još da uradim pa da mogu da živim kao sve normalne devojke?“

„Nema *ali*, ne može i tačka. To nema veze sa tobom, nego sa tim da se Nikolinoj mami ne dopada to što si stalno kod njega. Kaže da neće lako preživeti naš odlazak. Jesi li mu uopšte rekla da odlaziš?“

„Nisam još. Nije bio pravi momenat. Rekla bih mu večeras kad bi me ti pustio da odem.“

„Onda mu reci sutra. Ionako će doći na doručak, u to sam sasvim siguran.“

Otkucala sam SMS: *ne da mi. ubiću se.*

Ležala sam na sofi u dnevnoj sobi i dopisivala se sa najboljim drugom. Tata je ispred televizora udarao nepostojeću lopticu svojim novim štapom za golf, koji mu je upravo stigao iz Amerike.

„Nije fer...“

„Da, život nije fer, to stalno govorim.“

„Dosadan si. Dosadan je taj tvoj golf, dosadna je ova kuća... Evo, i Afro se dosađuje. Ubijate nas.“ Afro je moja mačka koja je, kao i ja, ležala na sofi i prela.

„Afrodita uživa. Ne gnjavi kao ti.“

Stigao mi je SMS: *nema veze, uradićemo kao prošli put.*

Otkucala sam samo OK i stavila smajli, a onda sam ustala sa sofe uz reči: „Idem u sobu i nemojte da me budite ujutru.“

„Ljubi oca i idi vidi da li ti se majka spremila, života ti.“ Ali mama je već silazila niza stepenice u svom najboljem izdanju – duga kosa padala joj je niz leđa, crna koktel-haljina sa čipkom

savršeno joj je prianjala uz još uvek vitko telo (nasledila sam i kosu i građu od nje, hvala bogu), usne su joj bile jarkocrvene, kao i nokti, i jedini nakit koji je nosila bile su dijamantske minđuše i venčani prsten.

„Ljubavi, jesi li sigurna da nećeš sa nama? Brzo ćemo se vratiti, a i za sutra ti je otkazan čas francuskog pa možeš duže da spavaš. Hajde, bebice, idemo zajedno. Kumovi su te se uželeli“, govorila mi je mama i privila me na grudi. Obožavala sam njen miris, meke ruke i boju glasa, priča nekako promuklo i ne ume da izgovori slovo *r*. Nekada je bila najpoznatiji model u staroj Jugoslaviji. Reklamirala je džins, najlonke, sokove, čokolade, čak i automobile. Bila je na naslovnim stranama svih najpoznatijih časopisa, uključujući i francuski *El*, japanski *Vog* i italijanski *Kozmo*. Onda se zaljubila i nestala sa naslovnih strana. Dobila je mene i potpuno se posvetila svom jedinom detetu. Ipak, iako je počela da vodi tih i miran porodični život, novinari nikad nisu prestajali da se interesuju za nju. Bila im je intrigantna, voleli su da znaju kako i gde živi, jurili su je kako bi joj uslikali odevne kombinacije, pa se ona na kraju, posle dugog opiranja, ipak na neki način uključila u javni život, tako što je počela da piše kolumne o modi, da daje savete i predloge o savršenim kombinacijama za urbane majke, kakva je i sama bila. Moja mama i dan-danas nosi titulu najbolje obučene Srпкиnje. Najbolje stilizovana četrdesetpetogodišnjakinja od mene je želela da napravi sve ono što ona nije uspela da postane.

Ako toliko želiš da se baviš manekenstvom, pomoći ću ti. Ali zauzvrat od tebe očekujem najbolje ocene i uspeh na svim poljima. Hoću da nastaviš tako fanatično da čitaš, jer, ljubavi, lepotu imaš, važno je samo da nikad ne postaneš dosadna lepotica koja priča isključivo o svojim cipelama. Veruj, ništa nije toliko patetično kao lepa glupača. Redovno mi je držala neku varijantu ovog govora.

„Neću sa vama večeras, mama, idem malo da čitam i možda da gledam neki film u sobi. Umorna sam i od kastinga, i od tenisa, i od svega. Lepo se provedite i ne budite me ujutru!“

„Ljubavi, Likica će biti tu za svaki slučaj, samo ti lezi i uživaj. Odmor ti je potreban. Nećemo se zadržavati dugo posle ponoći, najkasnije do jedan smo tu.“

„Da, stvarno želim da se naspavam. Laku noć.“ Malo sam duže isfolirano zevala i onda sam se ko bajagi jedva popela uza stepenice i zatvorila se u sobu. Liki ili Likica bila je naša kućepaziteljka, kuvarica, moja dadilja, zamena za baku, pa čak i zamena za mamu i tatu kad ne bi imali vremena za mene. Ona je u tom trenutku gledala svoju omiljenu seriju i nije želela da joj iko smeta. Iako je trebalo da ode u Suboticu ovog vikenda, da poseti jedinu poznanicu iz detinjstva koju je imala, odlučila je da ostane ovde i da me pazi. Ništa se nije promenilo već skoro sedamnaest godina. A Likičina pažnja, gledala ona seriju ili ne, nikad nije popuštala. Znala sam, međutim, da je to bilo njeno veče za čašu šampanjca i da će biti fleksibilnija.

Trebalo im je još dvadeset minuta da krenu. Čula sam mamu koja viče: *Zbog tvog svinga uvek kasnimo, ako se ikad razvedemo, to će biti zbog golfa*, a onda sam čula podizanje garažnih vrata, pa otvaranje i zatvaranje ulazne kapije, i najzad je došlo vreme da Nikoli dam tajni znak. U međuvremenu sam se obukla. Navukla sam uske farmerke i obukla crnu majicu sa otvorenim leđima. Na nogama su mi bile cipele sa potpeticama od deset centimetara i leopardskim printom, a oko vrata ogrlica sa perjem i kandžama. Što se mene tiče, to je bilo i više nego dovoljno životinjskih motiva.

Nikola. Moj najbolji drug, brat kojeg nikad nisam dobila od mame i tate. Ove godine je završio srednju školu koju i ja pohađam i upisao se na fakultet za sportski menadžment. Stariji je od mene dve godine i za rođendan je dobio svoju prvu tetovažu – zmaja na nadlaktici. On je Zmaj u kineskom horoskopu, on je najbolji snouborder u Beogradu, šmeker u koga se zaljubljuju sve moje drugarice. On je noćni stvor koji se na sunčevoj svetlosti može pretvoriti u kamen. On je mitsko biće za druge devojke, visok, sa velikim stopalima i veoma prijateljski raspoložen prema ljudima. Uvek opušten i neozbiljan, ali veoma oprezan kad su međuljudski odnosi u pitanju. Njegov naizgled opušten stav prema životu je maska. I to sam samo ja znala. Nepoverenje koje je gajio prema okolini uzrokovano je time što je vanbračni sin jednog našeg nekadašnjeg ministra, koji sa zakonitom ženom ima tri kćerke, a on je došao na ovaj

svet iz velike strasti, ali u tajnosti. Rodio se sa pet kilograma i dugom kosom. Moj najbolji drug živeo je preko puta naše vile, u četvorospratnici, i njegov prozor gledao je u moj. Zato sam upalila i ugasila svetlo tri puta; iako sam mogla da ga pozovem, ovako je zanimljivije.

Videla sam ga na prozoru kako mi daje znak podignutim palcem, pa sam polako izašla iz sobe, bosa, sa cipelama u rukama. Zaključala sam vrata od svoje sobe i stavila znak na kom piše PUSTITE ME DA SPAVAM, u slučaju da Likica poželi da mi donese čaj od nane pred spavanje, tiho sam se spustila niza stepenice i čula je kako se smeje u kuhinji. Verovatno je gledala neku svoju tursku seriju i bila zaokupljena nekakvim Sulejmanom i Šeherezadom, koji strepe u zabranjenoj ljubavi, pa sam zasigurno znala da me neće čuti kad jedva čujno izađem kroz terasu sa bočne strane vile. Kućni video-nadzor sam isključila, znajući da Likica ne ume ponovo da ga uključi, pa sam se samouvereno iskrala na sporednu ulicu, gde me je Nikola već uveliko čekao na svom motoru. Dobio ga je od tate, koji više nije bio na državnoj funkciji, već je preuzeo direktorsku poziciju u nekakvoj ruskoj firmi, i sad je odlučio da se više posveti sinu tako što će ga obasipati dečaćkim poklonima, koje nikad nije imao prilike da kupi svojim kćerkama. Jedan od tih poklona bio je i čoper, koji je Nikola obožavao i ponosno vozio kroz ceo grad.

„Hajde, penji se!“, rekao mi je.

Popela sam se na motor na jedvite jade u štiklama, obgrlila ga rukama, poljubila u njegovu divnu smeđu kosu i rekla mu da ide mračnim ulicama do kluba, kako nas neko od komšija ne bi video.

„Razumem, gospodarice. Večeras te slušam šta god da kažeš, jer zbog tebe idem na mesto koje je raj za nas muškarce. Žurka koju organizuju manekenke! Ima li šta bolje od pijanih tupavih lepotica na jednom mestu?“

„Slušaj, nemoj odmah da ih salećeš, budi malo sa mnom. Sve ih toliko površno poznajem, ne želim da stojim sama. Molim te.“

„Kada sam ja tebe igde ostavio samu?“

Sa Nikolom na motoru osećala sam se sigurno. Klizili smo kroz mračne ulice Dedinja, koje ću uskoro napustiti, a sa visine sam videla svetlost Beograda, grada koji sam volela najviše na svetu i sa kojim je uskoro trebalo da se oprostim. Beograd, to sam ja. Koliko god da sam putovala sa roditeljima i koliko god gradova obišla, Beograd je samo moj. Znam kako diše, a ponekad imam osećaj da on zna i kako dišem ja. Nigde na svetu ne postoji takva lakoća življenja kao u mom gradu, uprkos svemu što je preživeo. Beograd je hrabar, stamen, ali u isto vreme pruža energiju koja ti govori – biće sve u redu, mene ništa ne može da slomi. On me sakriva u svojim ulicama dok idem na žurku, prekriva me tamom i bujnim krošnjama. Čuva me kao Nikola.

Već na nekoliko stotina metara od kluba čuli smo basove kako tutnje i videli lasere koji se vrte u mraku. Dok smo ulazili u baštu kluba, čuli smo našu omiljenu pesmu u tom trenutku – *Drunk in Love* – i zajedno zapevali. Cela bašta je bila ukrašena belim lampionima, totemima, sabljama i nekakvim krznima koja su bila pobacana po travi, a na kojima su sedele devojke u tigrastim, zebkastim i leopardskim haljinama i šortsovima i muškarci u crnim majicama, koji su se utapali u mrak. Delovali su mi kao lovci koji se spremaju da uhvate nekakvu nedužnu zebriu ili gracioznu antilopu. Čim je video repliku sablje, Nikola ju je uzeo u ruke i uživeo se u ulogu koja mu je spontano dodeljena – muškarčinu, lovca koji treba da izabere najbolje od onoga što mu je ponuđeno u životinjskom svetu.

„Idem do šanka po piće. Šta da ti donesem?“, upitao me je dok sam ja posmatrala okolinu. Taman kad sam htela da mu kažem da idem sa njim, prišle su mi devojke koje sam videla na kastingu. Jedna od njih, ona koja me je i pozvala na žurku, odmah me je odmerila od glave do pete, uhvatila za ruku i počela da mi govori sve stvari koje valjda treba da znam kad sam na ovakvom mestu.

„Idemo da te upoznam sa *devojkama*“, rekla je to *devojkama* kao da su sve pripadnice nekog tajnog društva koje svi obožavaju, „oduševiće se kad te vide. Znaš, stalno me pitaju kakva je *njena* kćerka, da li je lepa kao mama, da li se oblači kao ona,

gde živi, je li joj tata stvarno tako zajeban kao što pišu novine... Ah, koliko pitanja, a sad si tu! Lana je sa nama, devojke!“

Njih nekoliko se okrenulo i zaputilo ka meni, i ne trudeći se da prikriju poglede procenjivanja i odmeravanja. Delovale su naizgled nezainteresovano, držale su iste zelene koktele u rukama, klatile se na dugačkim nogama. Jedna me je pomazila po kosi kao da želi da vidi da li sam stvarna.

„Ko je onaj slatkiš s tobom?“

„Je li to taj tvoj Nikola od koga se ne odvajaš?“

„Šta ti je on, neki dečko, prijatelj sa beneficijama, samo ortak?“

„Hoćeš da kažeš da dobra riba i dobar frajer mogu da budu samo prijatelji?“

„Preпусти ga meni, mala.“

„Da li te roditelji puštaju da izlaziš?“

„Do kada moraš da budeš kod kuće?“

„Da li je istina da se selite u Ameriku?“

„Kako je to kad ti je mama *ona*?“

Počelo je da mi se vrti u glavi od tolikih pitanja pa sam pogledom potražila Nikolu i ugledala ga kako sedi u jednom separeu i priča sa nekim dečkom. Odjednom sam prestala da čujem glasove svih tih devojaka. Fokusirala sam se na Nikolu i njegovog saputnika. U tom mraku, kroz koji su se probijali laseri, šarena osvetljenja, životinjski printovi, duge preplanule noge, muškarcu su bili skoro nevidljivi. Svi su bili u crnom. Svi

su poštovali *dress code*. Svi, osim jednog. Nikolin tajanstveni prijatelj jedini je bio u beloj majici, kao da prkosi svima ostalima. Osmotrla sam ga bolje. Činilo mi se da je iste visine kao Nikola, imao je široka ramena, smeđu kosu i nepravilan nos. Ne znam zašto mi se pogled toliko dugo zaustavio na njemu, obično nisam imala običaj da zagledam frajere, jer sam znala da oni bulje u mene. Ovaj dečko me nije pogledao nijednom, pa čak ni kad sam im se potpuno približila. Nikola me je primetio, pozdravio se sa njim i prišao mi. I dok su svi drugi muškarci gledali u mene, ovaj u beloj majici se samo okrenuo na drugu stranu i nastavio da pije svoj viski.

„Ko ti je ovaj? Nisam ga dosad viđala sa tobom.“

„Ortak. Ne znamo se dobro, ali sreli smo se pre neki dan i izgleda da ćemo obojica upisati isti faks. Nebitan je.“

„Kako se zove?“

„Marko. Kažem ti, niko bitan.“

Čim je to rekao, prišle su nam *devojke* pa sam Nikolu upoznala sa svima.

„*Devojke*, ovo je Nikola, Nikola, ovo su *devojke*“, rekla sam i nastavila krišom da gledam dečka u beloj majici. Iako sam mu bila u vidokrugu, on je pričao sa nekom devojkom pored sebe, jeftino isfeniranom ali lepom. Zatim je počela jedna od mojih omiljenih pesama, i jedna od *devojaka* i ja počele smo da đuskamo. Nikad ne igram, ali kao da mi neki đavo nije dao mira. Htela sam da taj nebitni Marko mene pogleda. Nikad mi

se nije desilo da me neko ovoliko ignoriše, obično me odmere, okrenu se za mnom, pričaju mi iza leđa, dive se, maltene me izjednačavaju sa božanstvom. Imala sam samo šesnaest godina, a ceo grad je znao ko je Lana, dok se *ovaj* u beloj majici ponašao kao da ne postojim!

Dok sam igrala, i dalje sam ga gledala. Videlo se da ide u teretanu i da je sportski tip, jer su mu mišići na rukama bili izvajani taman onoliko koliko treba, ispod bele majice ocrtavale su se mišićave grudi, a kosa mu je bila neobavezno razbarušena. Ne mogu da kažem da je bio najlepší dečko koga sam videla, ali imao je u sebi nešto što privlači pogled. Možda mu je baš taj čudni, nepravilni nos, koji je izgledao kao da ga je lomio, davao muževan i divno drugačiji izgled. Ali koliko god da sam igrala, smejala se, pravila se da se ludo zabavljam, nisam se osećala kao zvezda večeri, iako sam to za druge možda i bila. On nijedan jedini put nije pogledao u mom pravcu. Sedeo je, smejao se, ispijao već treću čašu viskija, devojke su mu prilazile, ljubile ga u obraz, muškarci mu pružali ruku, ali ja kao da nisam postojala.

Prvi put u životu osećala sam se nevidljivo, iako su mi njih petorica poslala piće, a desetorica se raspitivala za mene, kako su mi *devojke* prijavljivale. Osećala sam se kao duh jer me dečko u beloj majici nijedanput nije pogledao.

Raspoloženje mi je od euforičnog spalo na razočaravajuće. Nesigurnost, koju nikad ranije nisam iskusila, kao da je poprimila neke divovske razmere, i odlučila sam da odem.